

Dieblif. Derimod, saaledes at paalægge Ministeriet i Loven, til et vist givet Tidspunct at forelægge en Beretning, det synes mig at være det Samme som at sige til Vedkommende: Nu skulle I skynde Jer, I skulle see at faae Sagen afgjort til den og den Tid, thi ellers skulle vi paa anden Maade lære Eder til at gjøre, hvad vi ville have! Dette synes mig at være den ligefremme Mening, der ligger i denne Paragraph, og det glæder mig at høre, at den ærede Forslagsstiller siger, at dette er den rigtige Mening (B. Christensen: Jeg siger: Om nu saa var!). „Om nu saa var“, siger han, ja, det syntes mig ogsaa at tilkjendegive, at den ærede Rigsdagsmand mener, at det er saaledes. Dersom jeg nu rigtigt har opfattet Forslaget, saa vil Slutningen af Paragraphen, saaledes som den ærede Forslagsstiller senere har forklaret det, have den Mening, at, dersom ikke en tilfredsstillende Fremgang af Sagen har fundet Sted til den fastsatte Tid, saa skulde der ske Forslag om, hvad der skulde være at foretage, for at sikre Overgangens Sværskættelse i de paafølgende 10 Aar, saa skulde altsaa hele Overgangen være tilendebragt inden de 10 Aars Udløb. Det er nu i det Hele taget et ganske overordentligt Forslag at komme frem med, som foreskriver en tilkommende Lovgivning at tage en saadan Bestemmelse. Det er Noget, som man stadigt har afholdt sig fra i Lovgivningen, at foreskrive en paafølgende Forsamling, hvad den skal gjøre. Men her forekommer det mig saa meget mere besynderligt, som dette Forslag vil staae i absolut Strid med hvad der tidligere er vedtaget og er erkendt for at kunne udføres paa en billig Maade; thi selv det allermeest vidtgaende Forslag om Fæstes Overgang til Selveiendom, er dog ikke gaaet saa vidt, at Fæstet reent skulde være afløst inden Udløbet af 10 Aar. Der har nemlig i det Forslag til en Tvangslov, som den ærede Forslagsstiller selv har fremlagt, været forbeholdt mange Tilfælde, hvor Fæsteren, naar han f. Ex. ikke selv ønskede at erhverve Selveiendom, kunde blive ved Fæstet i meget lang og meget længere Tid end den her omtalte; der har i selve Lovforslaget været forbeholdt mange andre Tilfælde, hvor

Fæstes Overgang til Selveiendom først kunde finde Sted efter 12, 14 og 15 Aar. Det er altsaa slet ikke nogen rundelig Bestemmelse, den ærede Forslagsstiller har gjort ved at foreslaae de 10 Aar, hvilket han dog synes at antage, siden det nødvendigvis skulde være en Tiendedeel af Godset, der skulde være afhændet i den korte Tid, til hvilken Beretningen skulde afgives. Efter min Formening er det ogsaa en aldeles uudsørlig Bestemmelse, der her er foreslaaet at skulle gjenneføres af en tilkommende Lovgivningsmagt, og jeg kan derfor ikke troe, at denne Paragraph paa nogen Maade egner sig til at antages.

Solberg: Naar den sidste ærede Taler har yttret sig imod den Bestemmelse, der er opstillet under Nr. 14 af 4 ærede Medlemmer af Thinget i Forening med mig, at nemlig Commissionernes Virksomhed ikke skulde angaae det Gods, der var under 10 Tønders Hartkorn, idet han har villet vise, at disse Commissioner, naar de ikke skulle tabe deres rette Betydning, ogsaa maatte finde Anvendelse herpaa, saa troer jeg ikke, at denne Slutning er rigtig; thi der er en stor Forskiel paa 10 og 1000 Tønder Hartkorn. Naar han endvidere har yttret sig imod, at Beføstningerne til disse Commissioner burde falde navnlig paa Fideicommissbesidderne, fordi da nogle af de Procenter, der ere dem tillagte, vilde falde bort, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at, da vi stemte for at tillægge dem disse Procenter, saa toge vi ogsaa disse Omkostninger med i Beregningen. Jeg kan paa ingen Maade være enig med den ærede Rigsdagsmand, der sidder ligeoverfor mig (B. Christensen), naar han har yttret sig for, at det 20de Afstemningspunct skulde falde bort. Den ærede Rigsdagsmand har sagt, at der aldeles ikke vilde være tabt Noget ved, at denne Paragraph, som den er foreslaaet af Udvalgets Mindretal, blev staaende; men jeg er af en ganske anden Mening. Den ærede Rigsdagsmand har gjort sig fortjent af Fæstebondestanden ved at indbringe det Forslag, der staaer opført under Nr. 2, og som nu er vedtaget i Thinget, der betrygger Brugernes Efterladte mod en vilkaarlig Behandling, der navnlig kunde finde Sted ved, at Bestyrerne af de offentlige Stiftelser, efterat